

Sygn. akt: I C 1056/19 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 grudnia 2019r.

Sąd Rejonowy w Kętrzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Beata Bihuń
Protokolant:	sekretarz sądowy Mieczysław Budrewicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 2 grudnia 2019 r. w K.

sprawy z powództwa Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W.

przeciwko A. K.

o zapłatę

powództwo oddala

sygn. akt I C 1056/19

UZASADNIENIE

Powód Towarzystwo (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego A. K. kwoty 135,60 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 16.04.2016 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm prawem przewidzianych wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa. W uzasadnieniu wskazał, że strony wiązała umowa ubezpieczenia z dnia 13.10.2015 r. nr (...), której przedmiotem jest V. (...) o nr rej (...) VIN- (...). Pozwany z umowy nie wywiązał się i nie opłacił składek w terminie. Na kwotę dochodzoną pozwem składają się: 112,17 zł tytułem należności głównej – 1 rata ubezpieczenia obowiązkowego, której termin upłynął 16.04.2016 r. oraz kwota 23,43 zł tytułem niezapłaconych odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 14.04.2016 r. do dnia 10.04.2019 r. od kwoty należności głównej raty nr 1 składki ubezpieczenia obowiązkowego.

Pozwany A. K., zawiadomiony o terminie rozprawy w trybie art. 139 § 1 kpc, nie złożył odpowiedzi na pozew.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 13.10.2015 r. powód zawarł umowę ubezpieczenia z M. i R. K. dotyczącą pojazdu V. (...) o nr rej (...) VIN: (...) na okres od dnia 15.10.2015 r. do dnia 14.10.2016 r. Składka wynikająca z umowy wynosiła kwotę 528 zł, która miała być płatna w dwóch ratach: I rata w wysokości 264,00 zł płatna do dnia 20.10.2015 r. i II rata w wysokości 264,00 zł płatna do dnia 14.04.2016 r. (dowód: wniosek – polisa k. 14-15).

W dniu 24.01.2016 r. M. K. sprzedała opisany wyżej pojazd dla A. W., prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą P.H.U. (...) – Handel, A. W., który zbył go na rzecz pozwanego w dniu 16.03.2016 r. (dowód: umowa i faktura k. 16-17).

W dniu 17.05.2018 r. powód sporządził przedsądowe wezwanie do zapłaty, w którym wezwał pozwanego do zapłaty I raty z polisy nr (...) w kwocie 112,17 zł wraz z odsetkami za zwłokę w wysokości 16,35 zł (dowód: wezwanie k. 18).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie, albowiem powód nie udowodnił, że przysługuje mu do pozwanego jakakolwiek wierzytelność.

Przede wszystkim zauważyć należy, że powód zarówno w wezwaniu do zapłaty (k. 18) jak i w pozwie konsekwentnie domaga się od pozwanego zapłaty I raty składki, której termin płatności zgodnie z polisą przypadał na dzień 20.10.2015 r., a w dacie tej pozwany nie był właścicielem pojazdu, którego dotyczyła polisa. Zgodnie z treścią art. 32 ust. 4 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych posiadacz pojazdu mechanicznego, na którego przeniesiono prawo własności pojazdu ponosi odpowiedzialność wobec zakładu ubezpieczeń za zapłatę składki należnej za okres od dnia, w którym nastąpiło przeniesienie na niego prawa własności pojazdu. W związku z taką treścią cytowanego przepisu nie sposób uznać, że pozwany jest zobowiązany do zapłaty na rzecz powoda żądanej w pozwie kwoty.

W ocenie sądu powód nie wykazał również istnienia przedmiotowej wierzytelności także z tego powodu, że przedstawiony przez stronę powodową materiał dowodowy nie stanowi wystarczającej podstawy do uwzględnienia powództwa, powód nie wykazał bowiem w sposób dostateczny faktów, z których wynikałyby obowiązki pozwanego wynikające z tytułu umowy ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu w tym w szczególności obowiązek zapłaty składki na rzecz powoda. Powód załączył do pozwu jedynie kserokopię dokumentu stanowiącego potwierdzenie zawarcia umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych,

która miała zostać zawarta pomiędzy powodem a pierwotnymi właścicielami pojazdu na okres od 15.10.2015 r. do 14.10.2016 r. Ponadto do pozwu załączono kserokopię umowy sprzedaży pojazdu przez M. K. oraz fakturę potwierdzającą sprzedaż na rzecz pozwanego. Żaden z tych dokumentów nie został potwierdzony przez występującego w sprawie pełnomocnika powoda za zgodność z oryginałem wobec czego nie stanowią dokumentu w rozumieniu art. 245 k.p.c. a ich wartość dowodowa jest znikoma. W konsekwencji w/w kserokopie nie może stanowić dowodu zdarzeń w niej opisanych. Ponadto umowa kupna – sprzedaży zawarta pomiędzy M. K. a A. W. nie zawiera podpisów stron, wobec czego nie stanowi ona dowodu, że oświadczenia w niej zawarte pochodzą od osób w niej wymienionych. Zauważyć również należy, że powód dołączył jedynie pierwszą stronę umowy, na której nie ma nawet treści oświadczenia o sprzedaży i kupnie pojazdu, w związku z czym nie wiadomo czy A. W. sprzedając pojazd pozwanemu, był jego właścicielem.

Dowodu istnienia zobowiązania pozwanego nie stanowi także kopia wezwania do zapłaty z dnia 17.05.2018 r. (k. 18), albowiem brak nie tylko dowodu jego doręczenia pozwanemu, ale nawet dowodu jego wysłania.

Mając na uwadze powyższe należało uznać, że powód nie wykazał, iż przysługuje mu względem pozwanego dochodzona pozwem wierzytelność. Zgodnie zaś z ogólną zasadą wyrażoną w art. 6 kc, ciężar udowodnienia faktu spoczywa na tym, kto z tego faktu wywodzi skutki prawne. Na gruncie prawa procesowego odpowiednikiem cyt. przepisu jest art. 232 kpc, zgodnie z którym strony zobowiązane są wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. W myśl przytoczonych przepisów, to na powodzie spoczywał ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie.

Powód winien zatem wykazać wszystkie okoliczności stanowiące podstawę żądania pozwu. Podkreślić należy, iż w przedmiotowym postępowaniu strona powodowa jest podmiotem profesjonalnym, który powinien być świadom wystąpienia negatywnych konsekwencji procesowych w przypadku, gdy powołuje mniej dowodów, niż tego wymaga materialnoprawna podstawa zgłoszonego roszczenia. W sprawach cywilnych rzeczą Sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do

wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy – obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach.

Nie można było również w przedmiotowej sprawie uznać, że pozwany nie przedstawiając swojego stanowiska w rzeczywistości uznał powództwo. Powód reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika procesowego, winien przejawiać staranność w wykazaniu zasadności powództwa. Brak merytorycznego zaprzeczenia jego twierdzeń przez pozwanego nie zwalniał go od wykazania podstawowych okoliczności wskazujących na zasadność żądania. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z 7.11.2007 r. (II CSK 293/07), ciężar udowodnienia faktu należy rozumieć nie tylko jako obciążenie jednej ze stron procesu obowiązkiem przekonania sądu dowodami o prawdziwości swoich twierdzeń, ale również konsekwencjami zaniechania realizacji tego obowiązku lub jego nieskuteczności.

Sąd jest zobligowany do uznania twierdzeń powoda przy bezczynności pozwanego jedynie w przypadku braku wątpliwości co do zasadności pozwu. W niniejszej sprawie natomiast powód nie przedłożył dowodów dostatecznie uzasadniających jego roszczenie, w szczególności nie wykazał istnienia dochodzonej pozew wierzytelności. W konsekwencji należało stwierdzić, że powód nie udowodnił swojego roszczenia, choć był do tego zobowiązany.

Mając na względzie wszystkie powyższe okoliczności, powództwo należało oddalić.